

Bibliotekoje pristatyta fotografijų paroda

Pentadienį Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III aukšto galerijoje atidaryta lopšelio darželio „Ažuoliukas“ ikimokyklinio ugdymo mokytojos Ingos Radavičienės fotografijų paroda „Tyla manyje. Sapnuojančios pievos...“.

Fotografijose autorė įamžino paslaptinę gamtos grožį – tykius saulėlydžius ir saulėtekis, kai pievos dar sapnuoja, trapius rūko patalus ir vortatinklų gijas.

Ši paroda autorei – trečioji, pernai fotografijas I. Radavičienė eksponavo Klaipėdoje ir Šiauliuose.

Paroda Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekoje veiks iki sausio 31 dienos.

„Šiaulių krašto“ inf.

Inga Radavičienė atidarė fotografijų parodą „Tyla manyje. Sapnuojančios pievos...“

Arturo STAPONKAIŠ nuotr.

knyga be pabaigos (2)

Gedriaus BARANAUSKO nuotr.

Natalija Mažeikienė. 1997 m. „Kitokiam čia nepatartina būti. Įkyrus patariamasis balsas siūlo kitoniškai asmenybei pritapti, prisiderinti prie visumos.“

Kryžių kalnas – prie Šiaulių, ar Šiauliai – prie Kryžių kalno?

kur tau baronas ir jo arklys, kad net Saulės mūsų vieta atiduota amžinosioms statyboms tarp Meškuičių ir Joniškio.

– Ar „neparašyta knyga“ turės tęsinį?

– Jei „Šiaulių kraštas“ turi, tai ir iš jame sukauptos milžiniškos informacijos kiekio gali gimti ir gimsta daug knygų. „Dar neparašytoje knygoje“ bandžiau jas išvardyti, gal ko nepaminičiau. Manau, kad laikraštis gyvas tol, kol jį išlaiko skaitytojai, nes kai tik jis pradeda žvalgytis į valdžios kišenę – tampa propagandine klisė. Kaip ir su politikais būna: kai ant skaidraus stiklo užberama sidabro – politikas pradeda matyti tik save, o viešieji intelektualai tampa viešaisiais liaupsintojais, kuriuos filosofas Arvydas Šliogeris interviu „Atolankoms“ yra pavadinęs viešaisiais kvailiais. Dabar viešosios kvailystės laikas. Ypač tai akivaizdu Šiauliuose. Mieste, kuriame bet kokia ištarta kvailystė gali būti pavadinta Šalkauskio filosofija, ir keli šimtai liaupsintojų veidaknygėse tam būtinal pritarė.

Tad, kol reikalingi – tol dirbsime. Laikraščiai ir laikraštinkai – gyvybinga rūšis. Gal kaip tie juodi katinai ant Šiaulių „Valerijono“ vaistinės stogo.

Kalbėjosi Rūta JANKUVIENĖ

Apie autorių

Vladas Vertelis – Šiaulių krašto žmogus nuo gimimo. Kilęs iš Pakruojo rajono, 1976 m. baigė Linkuvos vidurinę mokyklą, 1985 m. – žurnalistikos studijas Vilniaus universitete. Dirbo Šiaulių rajono laikraštyje „Leninietis“, redagavo Šiaulių statybos tresto savaitraštį „Statyba“, buvo Šiaulių miesto dienraščio „Raudonoji vėliava“ (vėliau „Šiaulių naujienos“) atsakinguoju sekretoriumi. 1989–1990 m. laisvalaikiu redagavo Šiaulių visuomeninės minties (bulvarinį) laikraštį „Nelabai įdomus mūsų momentas“.

1990 metais pradėjo leisti Šiaulių miesto ir apskrities dienraštį „Šiaulių kraštas“. Jis yra UAB „Šiaulių kraštas“ vadovas, koordinuoja „Šiaulių krašto“ laikraščių grupės („Sidabrė“, „Žemaitis“) veiklą, inicijavo ir leido apskrities rajonų laikraščius „Kelmės kraštas“, „Mūsų kraštas“, „Pakruojo kraštas“.

Pats sako: skaito knygas, dirba sode ir kai kada žvejoja.

– Paskutinis knygos skyrelis vadinasi „Apie miestą paklydėlių“. Šiaulių pagrindinė aikštė Jums primena Ulan Batorą ir Tiraną. Kur ir kada pasiklydo Šiauliai?

– Globalus klausimas, gal kas galėtų apie tai knygą parašyti. Kai sėdžiu vakare vienoje „Saulės miesto“ kavinių ir žiūriu į vakaro šviesomis žibantį miestą, visada pagalvoju – koks miestas ten, apačioje? Didelis, mažas, savas ar svetimas? Aikštėje prie vadinamosios „raudų sienos“, manau, tiktu slaviška karuselė: prisimenu, vaikystėje tokia sukosi. Šiaulių par-

ke, būtent aikštė su tokia karusele mačiau Tiranoje.

1997 metais „Šiaulių krašte“ pradėjome ieškoti Šiaulių tapatybės. Tada klausta: Kryžių kalnas – prie Šiaulių, ar Šiauliai – prie Kryžių kalno? Manau, kad nuo 1995-ųjų iki šio amžiaus pradžios mieste dar virė intelektualinis gyvenimas. Knygos skaitytojams patariu įdėmiai perskaityti skyrelį „Apie miestą paklydėlių“, o Natalijos Mažeikienės įžvalgas ir atmintinai išmokti. Šiauliuose, teigė N. Mažeikienė, tada dar Šiaulių pedagoginio instituto dar-

buotoja, nėra vietos nešališkam konkursui ir aukščiausia kvalifikacija negarantuoja laimėjimo, nes svarbu, kad žmogus būtų savas, prognozuojamas, „būtų patogus bendrauti“. Šiauliai suryja kitoniškumą. Ji teigė, kad šis procesas nėra skausmingas, nes vyksta nuolat ir visur: „Kitokiam čia nepatartina būti. Įkyrus patariamasis balsas siūlo kitoniškai asmenybei pritapti, prisiderinti prie visumos“. Tai miestas, kurio mados, pasak autorės, kyla „iš gatvės“.

Kai vaikštavau Kopenhagos gatvėmis ir grįžtu į dukros namus dar praėio amžiaus pradžioje statytame pastate, daug kur matau praėjusių amžių ženklus – didesnius ir mažesnius, pagalvoju – miestas nebuvo sudegintas. Mūsų Šiauliai – du ar net daugiau kartų. Tad, ar ne per dideli lūkesčiai, norai. Prieš keliolika metų šiauliečio filologo dr. Vigmanto Butkaus knygoje „Šiaulių auto/topografi- ja“ pranašauta: „Nomadijos viesulas netruks išardyti sankasas, išgriauti vietų specifika, jų įvairovę žyminius riboženklus.“ Gal po labai trumpo laiko mes savo miesto dar labiau nepažinsime. O šiaip – labai gaila, kad Šiauliai išsibarstė. Kažkaip neveikšniškai ir galbūt labai ilgam. Netekęs humanitarikos miestas prarado centro ir lyderio ambicijas. Dar 1993

Šiaulių universiteto atidarymas. 1997 m. rugsėjo 1 d.